

Oncs bé, la resposta capita-
 lista, tant a la crisi com al
 canvi climàtic, és justament
 canviar quelcom perquè tot segueixi
 xi igual. Després d'haver legislat
 a favor del capital financer durant
 anys, els principals governs inje-
 ten quantitats astronòmiques de
 diners públics per a salvar les en-
 titats que han precipitat la crisi...

La resposta capitalista: privatitzar els guanys i socialitzar les pèrdues

radical de les necessitats huma-
 nes, de les prioritats de producció
 i d'una planificació democràtica
 capaç d'introduir una racionalitat
 social i ecològica totalment aliena
 a les forces cegues del mercat. És
 a dir, que la crisi actual no es pot
 resoldre d'una manera duradora
 –això és, sense repetir la fugida
 endavant neoliberal, que només ha
 aconseguit postergar durant tren-
 ta anys la depressió fent-la més
 profunda i brutal– en el marc del
 capitalisme. Seguint la vella fór-
 mula de Marx, fa tants anys que el
 capitalisme mundial està madur
 per a construir el socialisme (l'eco-
 socialisme) que aquestes mateixes
 forces productives estan esdeve-
 nint forces destructives que ame-
 nacen el futur de totes les espècies,
 inclosa la nostra.

L'escalament global es deu
 a més de dos-cents anys de
 crema de combustibles fòs-
 sils com a aliment del capitalis-
 me industrial modern i, en menor
 mesura, a una reducció dels grans
 boscos capaçs d'absorbir el CO₂.
 El desenvolupament capitalista
 i la seva conversió en un sistema
 mundial s'ha basat sempre en la
 disponibilitat d'energia barata i
 altament contaminant: primer el
 carbó, després el petroli... L'ener-
 gia barata ha estat imprescindible
 per a imposar una divisió mun-
 dial del treball i crear un mercat
 mundial de mercaderies i capi-
 tals. Però també perquè el capi-
 tal pogués anar substituint força
 de treball per maquinària, bens
 d'equip i energia. La globalització
 ha consumat la internacionalitza-
 ción del capitalisme al preu d'haver
 desencadenat un desequilibri eco-
 lògic sense parangó en la història
 del planeta. Avui el capitalisme
 mundial està travessant una crisi
 profundíssima, només compara-
 ble a la dels anys trenta del segle
 XX. Aquesta crisi és una crisi de
 sobre-producció, en la qual les for-
 ces productives capitalistes han
 arribat a un nivell tal de producció
 i les relacions socials capitalistes
 han generat un grau de desigualtat
 tal -entre classes i entre pobles-
 que és impossible que es resolgui
 sense un repartiment radical de
 la riquesa, del treball i del temps
 que pertéixi d'una reformulació

Crisi capitalista, crisi climàtica

Uneix-te a Revolta Global-Esquerra Anticapitalista!

Per a dur endavant aquest projecte,
 per a fer realitat els teus somnis, per a
 assolir una societat de dones i homes
 lliures... **uneix-te a nosaltres.** El teu esforç
 i treball són necessaris, perquè sense
 militància no hi ha lluita, sense lluita no hi
 ha organització i sense organització no hi ha
 projecte revolucionari...

**La teva opinió, pensament
 i participació són imprescindibles.**

S'ha acabat el temps de la passivitat de
 l'esquerra, del conformisme, del deixar
 fer als poderosos, de considerar que els
 assumptes públics són cosa dels "polítics".
 Ha arribat el temps de les persones, dels
 pobles, dels rebels, del canvi i l'acció.
 És l'hora de construir una esquerra
 anticapitalista i de classe, una esquerra
 d'esquerres.

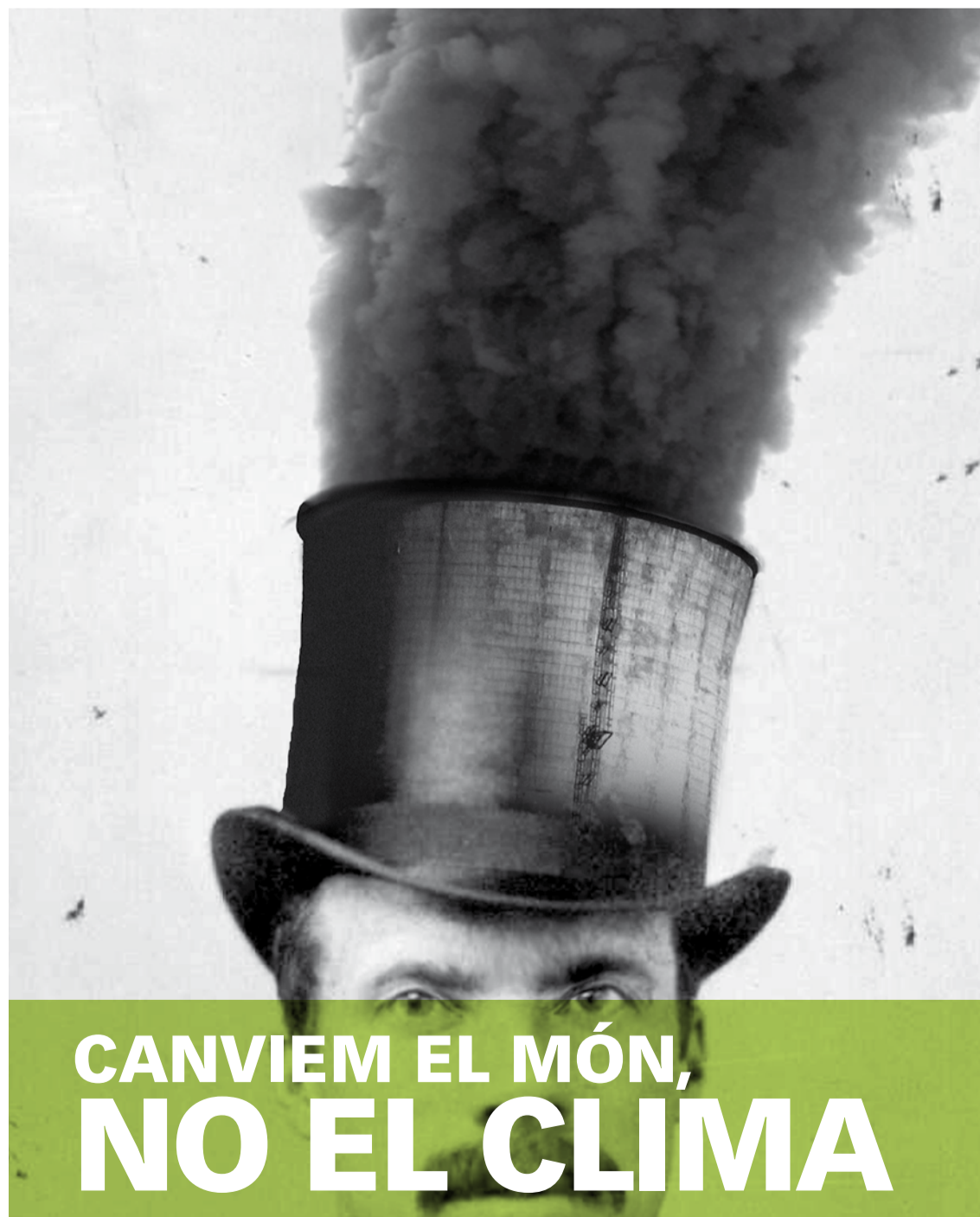
**Rebel·la't i lluita... organitza't a
 Revolta Global-Esquerra Anticapitalista!**

cada vegada més extremes: onades
 de calor sufocants, sequeres ex-
 tremes, desastroses inundacions,
 huracans com el Katrina o el de
 Birmanía de 2008. Altres elements
 clau que està provocant l'escalfa-
 ment global és un ascens del nivell
 del mar a tot el món, la reculada
 dels casquets polars, la desaparició
 de vells glaciers... Tots aquests
 fenòmens poden provocar salts
 qualitatis dramàtics pel que fa a
 reducció de la biodiversitat i a la
 desaparició d'ecosistemes sencers.
 És més, si depassem un cert líndar
 d'irreversibilitat, el canvi climàtic
 pot entrar en una espècie d'efecte
 bola de neu en el qual es generin
 emissions suplementàries de CO₂,
 o que s'ocasionin també les an-
 menades "sorpreses climàtiques",
 com les fuites de metà (CH₄, un gas
 potent que el CO₂) emmagatzemat
 en el permafrost i en alguns àmbits
 marins, que dispararien el canvi
 climàtic i el farien incontrolable.
 Tot això té una traducció immedi-
 ata en la fragilització de la subsis-
 ta en la fragilització de la subsis-
 tència en els cinc continents: la de-
 saparició de la pesca, dels conrens
 i d'altres activitats econòmiques
 constitueix una catàstrofe irre-
 versible en molts països, sobretot
 del Sud. Evitar que les catàstrofes
 climàtiques concretes que s'estan
 multiplicant avui en el món mutin
 en una catàstrofe ecològica, econò-
 mica, social i política, alhora glo-
 bal i permanent, encara està en les
 nostres mans, però el temps s'es-
 ta esgotant.

Evidència científica, irresponsabilitat política

Després de la publicació del seu
 quart informe, el 2007, les evidèn-
 cies acumulades eren tan paleses
 que avui, la tàctica del gran capital
 i dels governs no és ja despregi-
 ar les evidències científiques, sino
 prendre la iniciativa i fer del canvi
 climàtic un nou negoci i passar-li
 la factura a les víctimes de sem-
 pre: el planeta, els pobles del Nord,
 les classes treballadores del Nord
 i les generacions futures. L'últim
 informe del IPCC, publicat el
 2007, és conclouent pel que fa a això.
 Onze dels dotze anys més càlids
 des de 1850 s'han registrat entre
 1995 i 2006. La temperatura global
 mitjana ha augmentat 0,74°C entre
 1906 i 2005. Al mateix temps que la
 tendència a l'augment de la tempe-
 ratura dels últims cinquanta anys
 pràcticament ha doblat la dels cent
 anteriors. L'increment de gasos
 d'efecte hivernacle, lluny de redu-
 ir-se, segueix creixent i ho fa a una
 velocitat major de la prevista.

**CANVIEM EL MÓN,
 NO EL CLIMA**

Contra el canvi climàtic
 i per la justícia social

als hidrocarburs. En lloc d'assumir la seva responsabilitat en el canvi climàtic global, els països imperialistes han renunciat a modificar les seves economies per a limitar les seves emissions i han buscat subterfugis per a eludir aconseguir les reduccions a les quals es van comprometre.

Al mateix temps, intenten despistar-nos donant tota la culpa del canvi climàtic al creixement demogràfic al Sud (que, d'altra banda s'està reduint i, a més, té un impacte mínim a aquest nivell) i a la "voracitat" de les noves potències emergents.

Resumint, el gran capital vol aprofitar la crisi per a imposar noves deslocalitzacions, nous plans de "flexibilització" del treball, noves polítiques d'austeritat per a les classes populars, sense alterar gens ni mica un repartiment de la riquesa cada vegada més desigualitari i un model de producció i consum absolutament insostenible. És tasca de l'esquerra anticapitalista lligar la lluita per la defensa dels drets socials i la necessària reconversió ecològica de la indústria, de les fonts energètiques, dels sistemes de transport i de l'agricultura. No hi ha sortida verda a la crisi sense trencar amb la lògica capitalista, no hi ha sortida socialista a la crisi que no posi les bases d'una reconversió ecològica de l'economia i una reconciliació amb el planeta.

Canviem el món, no el clima: autogestió, sobirania energètica i repartiment de la riquesa!

El sistema capitalista mundial ha centralitzat la presa de decisions en un grup de països (G8, G20, etc...) que intenten imposar la seva voluntat a tota la humanitat. El poder del mercat mundial limita als pobles a l'hora de decidir el seu futur polític i econòmic. És impossible canviar de rumb sense trencar amb el mercat mundial i les seves impositions, així com amb les institucions de la "governança" mundial (Banc Mundial, FMI, OMC). El futur passa per una transferència de tecnologies netes als països empobrits i per la lluita per la sobirania alimentària, energètica i política dels pobles. El control de les fonts d'energia fòssil i nuclear ha estat lligat històricament a la lluita per l'hegemonia militar, política i econòmica de les grans potències. El desenvolupament d'energies alternatives (en la seva majoria directa o indirectament relacionades amb l'energia solar), la creació d'economies més auto-centrades regionalment que demandin menys mobilitat i consum energètic (que no autàrquiques) i l'accés dels camperols a la terra en ruptura amb el latifundisme i les multinacionals agroalimentàries permet un major grau de descentralització i d'autogestió pels pobles. Les grans decisions econòmiques han de recaure en els principals interessats: els pobles.

Per un "comunisme solar"

Necessitem reorientar la despesa pública per a iniciar una reconversió ecològica de la indústria i crear noves ocupacions que cobreixin necessitats so-

cial i/o mediambientals que han d'expandir-se enfront de les satisfetes per la societat de consum: salut, educació, oci i cultura, atenció a la tercera edat o a la infància, recuperació d'espais públics urbans i naturals... I tot això amb una reducció del temps de treball que ens permeti repartir l'ocupació i la riquesa.

El cost de no actuar enfront del canvi climàtic s'estima en pèrdues del PIB mundial entre el 5 i el 20%, el cost de l'actuació en l'1%. Es necessiten potentíssimes inversions públiques per tal de modificar en profunditat els sistemes de mobilitat imperants. Per a això hem de fer una crítica demoledora al model de creixement basat en el monocultiu del totxo del PP i del PSOE en els 10 anys anteriors. Un model que ha constituït un veritable ecocidi i que, quan ha arribat el seu lògic esgotament, ha deixat a milions de treballadors i treballadores endeutades i a l'atur i a una petita minoria amb les butxaques ben plenes. Hem construït models difusos de ciutat on la satisfacció de les necessitats més elementals requerien de la mobilitat privada, devorant més i més sòl.

Es tracta d'iniciar doncs una reconversió basada en una nova cultura del "bon viure" a l'abast de tots i reconciliable amb el planeta, abandonant models importats i superant la tirania de la societat de consum. Però la potenciació de la investigació i l'aplicació de noves fonts energètiques netes juga un paper estratègic en la reducció dràstica de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Avui el lobby nuclear torna a la càrrega defensament aquesta forma d'energia tan perillosa com econòmicament ruïnosa per a les butxaques dels usuaris i contribuents. És impossible substituir els combustibles fòssils per producció d'energia nuclear. Aquesta font només cobreix entre el 3 i el 4% de l'energia que consumeix el planeta. L'única forma de reduir la dependència dels combustibles fòssils és desenvolupar energies alternatives directa o indirectament relacionades amb aquesta megacentral energètica gratuïta, duradora i segura que es diu Sol. Però el desenvolupament de les energies alternatives ha de fer-se tot creant un veritable servei públic energètic amb gestió democràtica i transparent de les empreses que operen avui dia en l'Estat espanyol.

El clima no està en venda! Escalfem el clima de les mobilitzacions socials

La ciutadania no pot confiar en governs ni multinacionals per a salvar el clima, ja que són part del problema, no de la solució. Tampoc cal creure en solucions tecnològiques màgiques que resolguin el problema sense modificar en profunditat el model socioeconòmic. El canvi climàtic no és una fatalitat "natural", sinó una catàstrofe social. Certament, els canvis en els hàbits individuals són necessaris per a reduir el malbaratament i el consum desmesurat, però són totalment insuficients per a canviar el model de producció i de consum, tot i que representen la llavor d'una societat nova. Això només és possible construint un ampli moviment

social que uneixi en un mateix combat la reconversió ecològica de l'economia i la defensa i ampliació dels drets socials. El canvi climàtic és el fenomen que sintetitza tots els grans problemes ambientals del nostre temps, que ens obliga a buscar una alternativa coherent de conjunt al capitalisme i, per tant, permet federar les campanyes ecologistes més o menys disperses que coneixem i teixir una aliança entre aquestes i el moviment obrer organitzat que resisteix a la crisi capitalista. És fonamental implicar al màxim d'organitzacions sindicals i comitès d'empresa en aquesta lluita, sobretot als sectors que entenen que la defensa dels llocs de treball no ha de fer-se a costa de mantenir indústries antiecològiques, sinó lluitant per una reconversió ecològica de conjunt.

Tot apunta que les tecnologies netes són molt més intensives en treball que les convencionals. Una producció i transports descarbonitzats -i, per descomptat, una economia ambientalment sostenible- generaran un major volum de llocs de treball que els existents actualment. Però pot haver desfasaments temporals o espacials entre les ocupacions perdudes i les ocupacions generades, per això és necessari que l'esquerra i el moviment sindical s'anticipin i identifiquin:

- Les conseqüències adverses que es poguessin derivar en cada sector i en cada país, sobretot en relació amb l'ocupació i la justícia social i territorial.
- Les opcions més eficients i menys costoses en termes socials.
- Les oportunitats que es puguin derivar per al desenvolupament d'una nova economia.

Per tot això, és fonamental que l'esquerra anticapitalista impulsi àmplies plataformes contra el canvi climàtic, en totes les localitats i barris. És necessari mobilitzar-se per a anar a la manifestació de Barcelona el pròxim 31 d'octubre i que es vagin preparant en els diversos territoris manifestacions descentralitzades el 12 de desembre, data clau per a desenvolupar una mobilització internacional en defensa del clima, coincidint amb la cimera de Copenhaguen.

Aquí els governs seguiran buscant excuses per a postergar les mesures radicals de reducció d'emissions que la majoria dels científics creuen ineludibles. Tot això es concretarà en una renegociació dels termes del comerç de drets d'emissió. La nostra consigna ha de ser molt clara: "responsabilitat conjunta però diferenciada" en la lluita contra el canvi climàtic. És a dir, que les reduccions més dràstiques han de ser obligatòries i proporcionals als qui avui més polucionen, però també històricament més han polucionat. Els països que més han de reduir les seves emissions són els més desenvolupats.

Per això exigim que la cimera adopti, entre unes altres, les següents decisions:

- Dràstica reducció d'emissions mundials de CO2 per a evitar passar el terrible límit d'increment de 2°C de la temperatura mitja i, per a això, les emissions globals han d'experimentar una inflexió a la baixa a partir de 2015. En conseqüència, els països

industrialitzats haurien de reduir el 2020 les seves emissions per sota del 40% respecte als nivells de 1990. Aquesta reducció ha de donar-se a l'interior de cadascun d'aquests països de forma obligatòria i sense recórrer a la compensació per inversions en tercers països. S'ha d'assolir la reducció de la demanda d'energia primària en un 20% respecte a 2005 per a 2020, aconseguir que la contribució de les renovables a l'energia primària assoleixi el 30% el 2020 i el 80% el 2050 respecte als nivells de 1990.

- Impulsar un nou model de generació de l'electricitat de manera que les energies renovables cobreixin el 50% de la producció el 2020 i el 100% el 2050.
- Donar suport el trànsit a una economia lliure de carboni dels països empobrits mitjançant més i millors ajudes per a mitigar i prevenir els efectes del canvi climàtic. Això implica crear un fons d'adaptació per als països empobrits, que s'alimenti de la fiscalitat sobre els combustibles fòssils i nuclears en els països industrialitzats i també facilitar la transferència de tecnologies netes de les metròpolis imperialistes als països empobrits, com a pagament del deute ecològic.
- Reforma radical dels anomenats Mecanismes de Desenvolupament Net (MDN) que inclogui el cessament de la comercialització de reduccions d'emissions estratègiques i permanents. Rebutgem els projectes que poden a més causar nous danys ambientals i socials, com els basats en l'energia nuclear, les grans obres i instal·lacions hidroelèctriques, la deforestació per a canviar els usos del sòl i la captura i emmagatzematge geològic del carboni.
- Impuls d'un nou model de mobilitat sostenible mitjançant el transport terrestre de persones i mercaderies públic col·lectiu i majoritàriament electrificat, així com la reducció i racionalització del transport marítim i aeri.
- Canvi a un model productiu l'objectiu del qual sigui la producció neta, mitjançant canvis també en matèries primeres, processos, organització del treball i tecnologies.
- Assegurar la transició justa mitjançant la protecció de la qualitat de vida dels treballadors i dels sectors més vulnerables, així com la protecció de l'economia de les comunitats (diversificació econòmica, recursos públics...).

Exigim que el Govern espanyol, que no va més enllà de les proclames, defensi a la cimera de Copenhaguen i durant la futura presidència espanyola de la Unió Europea les mesures proposades.

La classe obrera no és aliena a la solució que se li doni dels problemes ambientals associats a l'escalfament per emissió de Gasos d'Efecte Hivernacle. Ha de tenir veu en el diàleg i en les alternatives.

¡SALVEM EL CLIMA, NO ELS BANCOS!